

Krabbe: Traktaten om Voldgift ere i de senere Aar blevne hyppige. Det skal nu vise sig, om Voldgiftstanken ogsaa er gaaet frem i tilsvarende Grad med Hensyn til Omfanget af det, der skal kunne afgøres ved Voldgift. Afgørelse ved Voldgift har jo fundet Sted i umindelige Tider, dels uden nogen Bestemmelse derom, dels ifølge Bestemmelse i specielle Traktater, Handelstraktater, Fiskeritraktater og litterære Traktater. Men at Forpligtelse til mellemrigs Spørgsmaals Afgørelse ved Voldgift fastsættes ved almindelige Voldgiftstraktater, er noget, der først har taget Fart i de sidste 10 Aar. Ærede Medlemmer tænke sig maaske ikke, hvor stort Antallet har været af disse Traktater. Der har her foreligget en grafisk Fremstilling af deres Afslutning, og derefter skulde Antallet være 63. Det er et meget for lille Tal. Indtil December 1908 var Antallet 99; af disse har Danmark afsluttet de 11, og af disse 11 have vi haft den Glæde, som alle Talere, der have haft Ordet, have dvælet ved, at 3 af dem ere absolut forpligtende og altsaa for saa vidt fuldkomne. De øvrige 8, vi have afsluttet, ere mere eller mindre ufuldkomne. Stormagtskonventionerne angaaende Voldgift ere i Virkeligheden af den Art, at de betydelige Undtagelser, de tilstede, gøre, at de ere af meget tvivlsom Værdi reelt, naar de skulle anvendes. Kun een Værdi have de ubetinget, og det er den, at det er en Hyldest til det Princip, som skal gennemføres, nemlig Erstatning af Afgørelse ved Vaaben med Afgørelse ved Retskendelser. En Hyldest til dette Princip yder enhver Voldgiftstraktat, men i øvrigt give Stormagtstraktaterne meget lidet reelt.

Dette gælder navnlig den Række af Traktater, som de Forenede Stater af Amerika have afsluttet sidste Aar. De have afsluttet 14 Traktater, deriblandt en med Danmark, den, hvis Tekst foreligger for os her. Den er jo en saadan, at man skal søge for at finde den Mulighed, hvor den kunde faa nogen Nytte, og tilmed har den den Bestemmelse, som for den lille Magt, der er den ene Kontrahent, er meget ufordelagtig, nemlig at Spørgsmaalet, om et Tilfælde falder ind under Traktatens Regler eller dens Undtagelser, skal afgøres af den paagældende Kontrahent selv. Resultatet deraf vil selvfølgelig blive det, at i ethvert Tilfælde af Tvistighed, der ikke er bilagt ad diplomatisk Vej mellem de Forenede Stater og Danmark, vil der, hvor det konvenerer de Forenede Stater, at der anvendes Voldgift, blive

anvendt Voldgift, og hvor det ikke konvenerer dem, vil den ikke blive anvendt. Derimod vil Spørgsmaalet aldrig blive afgjort efter Danmarks Opfattelse af, hvad der bør foretages i hvert enkelt Tilfælde. Det er altsaa højst ufuldkomne Traktater, og det er en meget tvivlsom Værdi, der er vunden ved deres Afslutning. For de øvrige 7 Traktaters Vedkommende, som Danmark har foruden de 3 uindskrænkede, er det ligeledes et stort Spørgsmaal, om de i Virkeligheden ville faa nogen Betydning til Gavn for Landet.

De to Traktater med Norge og Sverige give derimod — det maa erkendes — langt videre Grænser for Anvendelse af Voldgift, men dog atter med betydelige Indskrænkninger, med saadanne Indskrænkninger, at skønt vi i Dag hørte den højtærede Minister sige, at han trods alt har afsluttet dem, fordi det var af saa stor Betydning overhovedet af faa Voldgiftstraktater med Norge og Sverige, er jeg af den Anskuelse, at det er et Spørgsmaal, om det var værdt at afslutte dem med Norge og Sverige, saadan som de ere, og om det egentlig ikke var bedre at afvente et Tidspunkt, da man vilde kunne faa en ubetinget Traktat. Imidlertid, bedre end den amerikanske ere de jo sikkerlig. Særlig maa det fremhæves, at den norske Traktat har en Fuldkommenhed, ikke alene fremfor den amerikanske, men fremfor mangfoldige andre, det er den, at den bestemmer ganske aldeles positivt, at alle Spørgsmaal, der angaa Fortolkning eller Anvendelse af en bestaaende Traktat, falde ind under Voldgift. At disse Spørgsmaal absolut falde ind under Voldgift, det er allerede noget vundet.

Jeg vil ikke dadle vor Regering eller den højtærede Udenrigsminister, fordi de ere gaaede ind paa disse Voldgiftstraktater; paa ingen Maade. Ministeren bærer Ansvar for det, og det kan være, det var det rigtige, at han gik ind paa dem. Men det staar alligevel for mig som tvivlsomt, om det var det rigtige at tage dem, svage som de ere, eller om man ikke hellere maatte have ventet ganske roligt, indtil vi kunde faa dem stærkere og mere ubegrænsede.

Baade den svenske og den norske Traktat have en Bestemmelse, som alt er bleven berørt baade af den højtærede Minister og de ærede Medlemmer, der have talt om denne Sag, en Bestemmelse om, at der er Adgang for de kontraherende Parter til at benytte andre Voldgiftsdom-